

[Poul Møller.]

man taler om, hvorvidt der her foreligger ekspropriation eller ikke-ekspropriation. Her er det også således, at de jurister, der er enige med flertallet, selv om de er i mindretal mellem de retslærde, ligesom bliver gjort til lidt bedre og finere jurister end de øvrige professorer ved Københavns universitet. Det ærede medlem fremhævede, at alle statsretsprofessorerne havde støttet flertallets synspunkt, at her ikke forelå ekspropriation. Nu kan man diskutere, hvilken professor der egentlig er mest sagkyndig til at vurdere, hvorvidt en afståelse af ejendom er tvangsmæssig og dermed ekspropriation. Jeg ville for min egen part holde for, at det ikke var statsretsprofessorer, der skønnede mest sagkyndigt herover, men professorer i ejendomsret, og ser vi, hvordan det ligger med professorerne i ejendomsret, ja, så er de ved begge universiteter imod flertallets opfattelse herinde, at der ikke foreligger ekspropriation. Derfor vil jeg holde mig til flertallet af den juridiske videnskab og mene, at her foreligger ekspropriation, og ikke underkende den ene professor i forhold til den anden. Men vi må i dette tilfælde som i andre kollegiale forsamlinger regne med, at flertallet måske trods alt er det ypperste, eller i hvert fald må man sige, at hvis man beder om et responsum, må man lægge vægt på, hvad flertallet af de sagkyndige mener, og ikke holde sig til nogle enkelte, der dissenterer.

Jeg har været meget forbavset over at høre af det ærede medlem hr. Helge Larsen, at man er ligesom lidt gnaven over, at svenske forskere overhovedet udtaler sig i sagen. Hvad anstødeligt er der egentlig i, at svenske forskere har udtalt sig om sagen? De er vel også en slags mennesker. Vi er alle tilhængere af en vid yringsfrihed; den gælder vel også svenske forskere, selv om de er uenige med flertallet. Jeg må holde for, at det kun er rimeligt, at vi hører, hvad nordiske videnskabsmænd mener, for det er et fælles nordisk spørgsmål, der er tale om, og det er jo i høj grad fra den høje

regerings side lagt op til at være et nordisk spørgsmål.

Må jeg derfor — da den højtærede undervisningsminister også talte om, at det var en nordisk handling, vi foretog — stille den højtærede undervisningsminister det spørgsmål, om sagen har været drøftet mellem de nordiske undervisningsministre. Det, man ønskede, var jo at få en nordisk løsning, og det er et spørgsmål, om man ikke kunne skabe en nordisk løsning, som også tog hensyn til andre skandinaviske lande, på bedre vis, end det sker ved dette lovforslag. Hvis den højtærede undervisningsminister ikke har gjort det, og hvis man afviser den svenske videnskabs eller de 55 svenske videnskabsmænds henvendelse til det danske folketing, ja, så er det et spørgsmål, om flertallet egentlig kan påberåbe sig den nordiske sag som en løftestang for denne udlevering; så må man i alt fald nøjes med at påberåbe sig det dansk-islandske forhold; det er noget helt andet. Det dansk-islandske forhold kan ikke kaldes en nordisk sag og kan ikke berettige, at vi af nordiske grunde skal gøre det.

Jeg skal til slut endnu en gang opfordre tingets medlemmer og folketingets flertal til at give denne sag en sådan behandling, at det bliver muligt at få en fri diskussion ført til bunds også i befolkningen om dette spørgsmål, inden en afgørelse træffes. Jeg skal gøre det, også fordi jeg er vidende om, at man i højskolekredse har diskuteret denne sag i mange år; men jeg er også vidende om, at man i mange andre kredse ikke har diskuteret den, fordi man, så længe håndskrifterne var her i landet og regeringen sagde, at sagen ikke var aktuel, gik ud fra, at man ikke behøvede at tage stilling til den.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen rettede i 1956 her i tinget et spørgsmål til daværende statsminister H. C. Hansen, idet han spurgte ham, om regeringen havde indledt nye forberedelser til udlevering af disse oldnordiske håndskrifter. Det ærede medlem fik dengang det svar fra den da-